

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.12. Non tantùm confitendum, sed recte confitendum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

cepti, vel crudelibus modis à malo dæmone tractati cogitant, & optant iugum tam Acheronticum à se se excutere? sed timent lapides, timent ne percutiantur à suo spiritu nigro: timent ne Confessarius non possit eos liberare. Audeant vel semel cor suum aperire; sperent, immò credant Deum diabolo esse fortiorem, & experientur, diabolum nihil posse; quod minatur, minas esse; eumque velut catena vinctum teneri.

XII.
NON
TANTVM
CONFI-
TENDVM,
SED RE-
CTE CON-
FITENDVM
ESSE.

S Ambr.
 lib. 1. ep.
 3. ad Sim-
 plicianũ.

*Video in paucis hanc esse negligentiam, vt omnino confessione non vtantur: verum, vt in alijs rebus pijs, quos diabolus non potest impedire, vt eas omittant, saltem conatur efficere, vt malè peragant. Confessio, ô peccator, non est, peccata tua narrare. Alioqui, qui in vino morantur, atque ebrij foedissimã quæque sibi mutuò narrant, confiterentur; & qui gloriantur in rebus pessimis, vtque magni videantur, fingunt se fecisse, quæ non fecerunt, essent inter poenitentes numerandi. *Indas ad remedium peruenire non potuit, ait S. Ambrosius, cùm diceret: Peccavi, quòd tradiderim sanguinem iustum. Indignus enim remedio fuit, quia non intimo mentis conuersus ingemuit, nec sedulo gessit poenitentiam. Tanta enim pietatis est.**

est Dominus IESVS, ut & ipsi donaret veniam, si Christi expectasset misericordiam. Ad confessionem pertinet, ut cum dolore & morore animæ instituat, sicut publicanus, Luc. 18. 13 qui pectus suum præ dolore percussit. A cuius exemplo longè absunt, qui tam pro-caciter sua flagitia narrant, ac si Confes-sarius ex ijs audiendis caperet voluptatem. Quin aliqui, dum ea confitentur, etiam sub-rident, quasi de ijs non doleant, sed gau-deant, & sibi gratulentur. Exomologesis, ait Tertullianus, mandat animum mœroribus deicere, illa qua peccavit tristi tractatione mu-tare, ingemiscere, lachrymari & mugire dies noctesq; ad Dominum Deum tuum. Hoc fa-cilè facit, qui agnoscit qualem quantum-que Dominum offenderit, quantum pœnæ promeruerit, quantumque insit in pecca-to mali, quod ut summum malum cupit posthac vitare. Hoc autem, qui non cu-pit, non rectè, sed sacrilegè confitetur. Alij in contrarium malè sunt verecundi. Etsi enim verecundam deceat esse confes-sionem, ne inhonesta inhonestè dicantur, atque quia, ut S. Ambrosius ait: Erubescere debemus & condemnare peccatum, non de-fendere: quoniam pudore culpa minuitur, de-

Luc. 18. 13

Tertull.
lib. de
pœnit.

S. Ambro-
lib. de
Cain &
Abel. c. 7.
Eccli. 4. 30

L 5

fensione

fensione cumulat, verum est *confusio addu-*
cens peccatum, & est *confusio adducens glo-*
riam & gratiam. Erubescere, quia peccasti:
 sed ne te pudor impediatur à confessione.
 Cur enim erubescis coram homine dicere,
 quod non erubuisti coram Deo facere? Qui
 in naui vnum foramen relinquit apertum,
 totam nauim mergit, etsi mille alia obstru-
 xerit. Vnum lethale vulnus chirurgo non
 aperire, fatis est ad mortem. Sic etsi cetera
 omnia dicas peccata, nihil tibi prodest tua
 confessio, quia vnum tegis; & plerumque
 non est minimum. At longè satius esset,
 coram vno homine mortali, peccatore, qui
 nihil audet reuelare, erubescere nunc, quàm
 in iudicio olim Vniuersali, coram toto
 mundo. Verè poenitens, non solùm non
 ridet, sed flet, & se instar Dauidis, instar
 Magdalenaë, palàm accusat, & in ruborem
 dat. Quamquam non debent peccata ita
 recenseri, vt ipse quoque Confessarius co-
 gatur erubescere. Quid opus est narratio-
 ne longa? quid rerum turpium descriptio-
 ne, vt ipse quoque Confessarius, putet se
 coram esse, & omnia intueri? Si non ficti
 eiusmodi poenitentes tali narratiuncu-
 la cupiunt Confessarium contaminare,
 saltem

saltem Satan ea mente depingit illecebras, ut eum inesceret. Non erubescit suam culpam accusatam, qui ita eam accusat, ut alterum faciat erubescere audientem. Quem pudet peccasse, modestè fatetur delicta, non facundè; & sua, quod peccauit, verecundia plectit, non aliena. *Qui per vos peccastis, per vos erubescatis. Erubescencia enim ipsa partem habet remissionis*, ait S. Augustinus. *Ex misericordia enim hoc precepit Dominus, ut neminem pœniteret in occulto. In hoc enim, quod per seipsum dicit sacerdoti, & erubescenciam vincit, timore offensi fit venia criminis. Non fit autem venia, nisi culpam suam agnoscat, & apud se ipsum erubescat, non tamen ita erubescat, ut sacerdoti occulat. Hæc sunt vera humilitatis testimonia*, ait S. Gregorius, *& iniquitatem suam quemq; cognoscere, & cognitam vocem confessionis aperire, non excusare, non extenuare, non in maritum aut uxorem, aut socium reijcere, sed totam conscientiam reuelare integrè, sincerè, simpliciter, ut ita illam peruideat Confessarius, sicut inspicit Deus. Est quidem Deus omnipotens, & nullum non potest peccatorem saluare; sed qui creauit te sine te, & redemit te sine te,*
non

S. Aug.
lib. de
ver. &
fall. pœ-
nit. c. 104

S. Greg.
lib. 11.
Moral.
c. 13. & 14

non tamen etiam saluabit te sine te. Tua vera confessio debet adesse, si vis diuinam potentiam & misericordiam tibi non desse.

C A P V T VII.

RHEMENSIVM EXEM-
PLO NOS INSTRVI, QVO MO-
DO PRO PECCATIS NOSTRIS VEL
SATISFACERE, VEL SATISPATI
DEBEAMVS?

I.
HISTO-
RIAR AV-
THORES,
ET CAUS-
A CLA-
DIS.
Oth. Fris.
l. 4. c. 28.
Sigebert.
in Chron.
An. 453.
Nicol.
Olaus in
Attlia.
Vinc.
Spec. hi-
stor. l. 21.
cap. 37.

Historiæ, quam percensebo, com-
plures meminerunt insignes aut-
hores, Otho Frisingensis, Sige-
bertus, Nicolaus Olaus, Vincentius, Pau-
lus Diaconus, & alij. Circa annum Christi
Seruatoris 453. cùm Gallia maximè flo-
reret, vitia quoque cum fortuna inualue-
runt. Primùm auaritia, per varias inuen-
tiones ac titulos, ingentes opes cumulauit.
Postquam diuitiarum habuerunt satis, ne-
que vlla fuit laborandi necessitas, otio se se
dediderunt Galli: non iuuentus litteris,
non adultiores negotijs se se occupauerunt,
sed tota cura fuit in nouo vestium ornatu,
nouisque delicijs excogitandis. Ageban-
tur

tur